

33-tól kezdve, vagyis nyomban a keresztfeszítést követően élő közösség közege tartotta fenn és emlékezett rá a kenyér és a bor liturgiájában. A hagyomány egy részének (!) írásba foglalása és másolása közben törtenhettek hibák, előfordulhattak torzítások, de ez mítsen változtat azon a tényen, hogy a bennük szereplő Jézus halála után igen rövid időn belül vetették őket papírra (a legkorábbi valószínűleg már Kr.u.45-ben). S bármi legyen is egyes részletek történetírói szempontból értékelt jelentősége, tény, hogy Valakiről szólnak, akiről közvetlenül halála után és azóta megszokás nélkül a nyugati civilizáció legrégibb közössége: az egyház naponta megemlékezik. Tény, hogy az evangéliumokból naplószerű pontossággal nem maradt reánk Jézus élettörténete, tanítását nem vették magónszalagra, de — mint Dodd kimutatja: az evangéliumokból kibontakozó Krisztus-arc így is olyasvalakinek az egyéniségét sugározza, akit kitalálni, utólag megalkotni nem lehet.

A csattanós bizonyíték Jézus történetisége mellett éppen feltámadásának ténye. A feltámadás szerzőnk szerint nem az egyháztörténelem során kialakult hiedelem, nem mítosz, hanem tény, amely körül az egyház kifejeződött. Dodd feltűnőnek és fontosnak tartja, hogy az evangelisták nem írták meg a feltámadást riportszerűen — hiszen nem látták —, de arról tudósítanak, hogy a sír harmadnapra üres volt és Jézust, a feltámadottat sokan (több száz ember!) látták, sokan beszéltek Vele. Ha valamiről, Jézus feltámadásáról halálosan biztosak voltak tanítványai. Hitük, az első egyházakat szervező energiájuk ezen a történeti tényen és tapasztalaton alapult. Más szavakkal: Jézus történelmileg meghatározható létezésének fő bizonyítéka a feltámadását megtapasztalt tanítványai által építeni kezdett és máig fennmaradt, Jézusra naponta emlékező egyház.

N.K.

Jean-Claude Barreau: A z ö r ö m h í r . Jézus Krisztus üzenete. Fordította Tokaji Teréz. OMC, Bécs 1972. 182 o.

„A kereszténység nem valami, hanem valaki: Jézus Krisztus. Ezért ha közelebb akarunk kerülni a kereszténységhez, először Jézus emberi személyiségével kell megismerkednünk. Nemde ez a legjobb út hitetleneknek és keresztényeknek egyaránt?”

Ez Barreau könyvének szerencsés kiindulása. Jézus emberi egyéniségének elénk állítása után természetszerűen tér át személyiségének misztériumára és ennek beteljesülésére a feltámadásban, azután tanításának, „örömhírének” foglatára: szeretetben való élet, egymás között és Istennel. Majd a megtestesülés, a megváltás és a Lélek kiáradásának titkait tárgyalva az általános és egyéni üdvösségtörténet summáját adja: teremtés és bűn, Mária és megváltás, Egyház és szentségek, záradékul pedig „a végső dolgok”. Amint látjuk, a könyv a kereszténység lényegét foglalja össze, szervesen, áttekinthetően, tömören, és — ami széles körben használhatóvá teszi — viszonylag egyszerűen: bőven idézi az evangéliumokat, elsősorban magának Jézusnak a szavait, és szándékosan mellőzi, vagy szükség esetén gondosan megmagyarázza a teológiai szakkifejezéseket.

„Úgy szeretnék nektek Jézusról beszélni, mint barát beszél a barátjáról.” Ez sikerült. Barreau könyvének talán legnagyobb erénye, hogy „belülről” beszél, s így szavát hitelesnek érezzük. A szerző kétségtelenül jó pedagógus és tudatosan törekszik arra, hogy az értelmet, a képzetet és a szívet egyaránt foglalkoztassa. De a legnagyobb hatást a könyv tanúságtétel-jellege teszi: olyan ember szól itt, aki szereti Jézust, akinek a kereszténység valóban „örömhír”, és ez a szeretet és öröm magától értetődően árad szavából. Reméljük: minél többekre.

S.M.

Dr. Theodor Bovet: Felette nagy titok. Könyv a házasságról. Stuttgart, Evangéliumi Iratmisszió é.n. 126 o.

A házasságról és a családról szóló könyvek rendszerint két „szikla” között hajóznak: ha elkerülik a lelki szempontok iránt érzéketlen, pusztán biológiai-szociológiai